

сутринь до вечерь, отъ понедѣлникъ до сѣбота, отъ първо до последно число. Навърташе се винаги нѣкжде около пристанището, защото който търси работа трѣбва да е всѣкога налице. Работата иде не надѣйно, не чака — пристигне, потърси те и отминава, за да се не върне никога пакъ.

Отива, напимѣръ, при секретаря на Морското транспортно дружество. Добри приятели сѣ, често седятъ заедно по кръчмитѣ. Пита го, има ли работа. Секретарьтъ вдига рамене и почва да се оплаква: — Никога не е било така, докжде ще стигнемъ никой вече не знае. Лани по това време търсѣхме опитни люде подъ дърво и камъкъ, а сега и постоянния си персоналъ уволняваме. — Излиза Богданъ отъ дружеството, трѣгва къмъ пристанището. Стои малко предъ склада, наднича въ вагонитѣ, сѣда на кранеца на гимиджийския кей. Ще каже нѣкой — защо? Ей така, търси работа. Не се ли случи веднажъ презъ августъ: пакъ тъй бѣше питалъ и ходилъ и нищо не намѣрилъ; а като поседна на скелята, изведнажъ откъмъ града пристигнаха хората на транспортното. Асенъ мотористътъ скочи въ моторницата, работниците въ маунитѣ. Дойде и секретарьтъ и отдалечъ замаха съ ржка къмъ Богдана — да скача и той вжтре. И му обясни набързо, че по телефона се получило нареждане да носятъ циментъ за Царево. Вреди се тогава за цѣли три седмици съ добра надница. Ако не бѣше се случилъ на скелята, пакъ щѣше да ходи отъ врата на врата.

И днесъ обикаля, минава къмъ складоветѣ и дружеството, къмъ кея и износнитѣ кжщи, презъ новата гара и рибното тържище. Казва три пжти „здрасти“ на портиера на петролната фабрика, за-